

Nummer 5	1. Marts 1919	68. Aargang

Tempel-Ordinancers Nødvendighed.

(Oversat fra »Improvement Era«, Septbr. 1917.)

En Samling af Citater, der fremsætter Grunde, hvorfor Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige bør modtage Tempel-Ordinancer paa egne Vegne, og dernæst paa afdøde Slægtninges Vegne, samt paa andre afdødes Vegne, er her fremsat til alvorlig Overvejelse.

Citaterne er udelukkende tagne fra Aabenbaringerne, givne til Kirken gennem Profeten Joseph Smith, og fra hans inspirerede Lærdomme. Som Følge deraf bør alle Medlemmer af Kirken, som ikke endnu har modtaget disse vigtige Ordinancer, hvilket er et helligt Privilegium, der er givet Kirkens Medlemmer, og til hvilke Ordinancer der er knyttet Velsignelser og Forpligtelser, alle saadanne Medlemmer bør derfor modtage de i Citaterne fremsatte Udtalelser og Lærdomme som guddommelige Sandheder og rette sig derefter, idet de udfører eller lader udføre disse Ordinancer, naar Lejlighed dertil gives.

Alle trofaste Medlemmer af Kirken, som er gamle nok dertil, kan i Herrens Hus blive delagtiggjorte i de Ordinancer, som de er berettigede til at modtage; og Kirkens Autoriteter udsteder med Glæde Anbefalinger til alle, som er værdige dertil, saa at de kan blive tilladte at ingaa i Templerne for at modtage disse vigtige Ordinancer.

De fire Templer, som allerede er opbyggede i Utah, giver Kirkens Medlemmer, som kan komme tilstede der, en Lejlighed til at deltage i de hellige Handlinger, som bliver udførte der. De præsiderende Autoriteter har ogsaa med Hensyn til denne vigtige Sag deres Velfærd paa Sinde, som lever i andre Stater eller i andre Lande, hvorfor Templer er under Opførelse udenfor Utah, saa at de Hellige, som ikke har no-

gen gunstig Lejlighed til at komme til noget Tempel her i Utah, vil kunne rejse til disse andre Templer og modtage de Velsignelser og Privilegier, som kan modtages der.

Trofaste Medlemmer af Kirken, som er døde, eller som herefter dør uden at have modtaget Tempel-Ordinancerne i levende Live, kan blive delagtiggjorte i de hellige Tempel-Ordinancers Velsignelser derved, at Stedfortrædere udfører de hellige Handlinger og modtager Ordinancerne paa deres Vegne, naar Henvendelse er sket derom gennem Missionspræsidenterne. De Hellige, som bor i fjerne Missionsdistrikter, kan derfor, naar Omstændighederne er slige, at de ikke personlig kan rejse til Templerne her, paa denne Maade faa Ordinancerne for deres afdøde Slægtninge udførte i Templet i Skt. George.

Kirkens præsiderende Autoriteter har sat Midler til Side for, at dette vigtige Tempelarbejde kan blive udført, hvorfor ingen kan blive undskyldt, som forsømmer dette.

I en Tale, som blev holdt af Profeten Joseph Smith kort før hans Martyrdød, sagde han:

„Hvad var Hensigten med, at Jøderne eller Guds Folk blev samlet, naar dette skete i fordums Tid?..... Hovedhensigten i Forbindelse dermed var, at der kunde blive opbygget et Tempel for Herren, i hvilket han kunde aabenbare for sit Folk hans Huses Ordinancer og hans Riges Herligheder og belære Folket om Saliggørelsens Vej; thi der er visse Ordinancer og Principper, som de Hellige maa belæres om i et helligt Herrens Hus, som er opbygget i denne Hensigt..... Det er i den samme Hensigt, at Gud indsamler sit Folk i de sidste Dage, for at opbygge et Hus for Herren, hvori de kan modtage Ordinancer og Begavelser, Tvætninger og Salvelser, osv...... og dette var Grunden, hvorfor Jesus sagde til Jøderne: „Hvor ofte vilde jeg ikke have samlet eder, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.""

Nødvendigheden af, at de levende bliver delagtiggjorte i hellige Tempel-Ordinancer, og at disse Ordinancer ogsaa bliver udførte paa de dødes Vegne, er fremdeles tydeligt og kraftigt udtrykt af Profeten i følgende Ord:

„Alle Mennesker, som vil forvente at blive Guds Arvinger, og Jesu Kristi Medarvinger, maa modtage Fylden af hans Riges Ordinancer, og de, som ikke vil modtage alle Ordinancerne, disse, for saa vidt de bliver frelste i Guds Rige, vil ikke kunne erholde Fylden af hans Riges Herlighed."

De Hellige vil forstaa, at „Fylden af hans Riges Ordinancer" nødvendigvis indbefatter Tempel-Ordinancerne."

Følgende Ord fra samme autoritive Kilde beviser ligeledes Nødvendigheden af, at alle modtager Tempel-Ordinancerne:

„For at en Mand skal kunne modtage en Fylde af Guds Præstedømme, maa han modtage det paa samme Maade, som Jesus Kristus modtog det, og det sker ved at holde alle Befalingerne og i Lydighed modtage alle Herrens Huses Ordinancer."

Kun en sand Profet kunde gøre Menneskene bekendt med en slig vigtig evangelisk Kendsgerning. I det nye Testament berettes der om,

hvorledes Jesus, som var Messias, udviste Lydighed i Henseende til Daabs-Ordinancen, men det nye Testament nævner ikke noget om, at han havde modtaget eller med andre Ord været delagtiggjort i alle de øvrige Ordinancer, som det selv for ham var nødvendigt at modtage, for at han kunde udøve guddommelig Autoritet i enhver Henseende. Men i de fyrretyve Dage, da Kristus vandrede i Ørkenen og „Engle kom til ham og tjente ham" (Math. 4 : 11), og da Moses og Elias viste sig for ham paa Forklarelsens Bjerg, muliggjordes det, at der blev givet Jesus Kristus Lejlighed til at modtage de nødvendige Ordinancer.

Kristus udtalte selv til Nathanael og andre af hans Efterfølgere disse Ord:

„Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle fra nu af se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op og stige ned over Menneskesønnen." (Joh. 1 : 52.)

Det 128. Kapitel i „Pagtens Bog" burde være nøje kendt af alle Sidste-Dages Hellige, eftersom dette Kapitel omhandler Ting, der vedrører vort evige Velfærd. Kapitlets Indhold fremsætter bl. a. klart til vor Forstaaelse, at „de døde kan ikke blive fuldkommengjorte foruden os; heller ikke kan vi blive fuldkommengjorte foruden vore døde." Det fuldkomne Forhold, som jeg hentyder til, er saaledes beskrevet:

„En fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Velsignelser skal finde Sted og blive aabenbaret lige fra Adams Dage til nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse, men har været skjult for de vise og forstandige, skal aabenbares de umyndige og diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning." (Pagt. Bog 128, Slutningen af 18. Punkt.)

Denne guddommelige og herlige Hensigt kan blive opnaaet gennem Udførelsen af de foreskrevne Ordinancer i Guds Tempel, som Herren kalder hans hellige Hus, hvilket hans Folk altid har været befalet at bygge til hans Navns Ære.

Den vedvarende eller evige og ægteskabelige Forening af Mand og Hustru (og ikke en Forening for dette Liv alene) i Overensstemmelse med Herrens Vilje og den evige Forening af dem og deres Børn, er kun muliggjort gennem den gensidige evige Ægtepagt, idet den forbindende Ægteskabs-Ordinance bliver udført ved guddommelig Autoritet i Guds hellige Tempel.

En anden Erklæring af Herrens Profet i denne Forbindelse var: „Naar Forældre saaledes er beseglede, saa er deres Børn og Efterkommere derved sikret for dem, saa at de ikke kan blive tabte, men vil blive frelste i Henhold til den Pagt, som deres Fader og Moder har indgaaet". Denne Besegling og Pagt er en Del af Tempelordinancen.

Profeten siger videre:

„Det Spørgsmaal er ofte stillet: Kan vi ikke blive frelste uden at modtage alle disse Ordinancer? Hertil vil jeg svare nej; vi kan ikke erholde Saliggørelsens Fylde foruden dem. Jesus sagde: „I min Faders Hus er mange Boliger, og jeg vil gaa og berede et Sted for eder." Saaledes læser vi i det nye Testament. Udtrykket „i min Faders Hus" betyder: „i min Faders Rige", og enhver Person, som vil forvente at indgaa i det herligste „Hus", maa adlyde en celestial Lov, og forøvrigt den hele Lov."

Med Hensyn til den saa vigtige Pligt, som de Hellige har, at udføre Tempel-Ordinancer for deres afdøde Slægtninge, er der givet mange Aabenbaringer, ligesom der er flere Udtalelser af Profeten Joseph Smith, som kunde blive citerede. Vi vil fremsætte nogle faa af dem:

„Det største Ansvar, som paahviler os i denne Verden, og som Gud har paalagt os, er at søge genealogiske Oplysninger angaaende vor afdøde Slægt."

„Enhver Mand, som har været døbt, og saaledes er knyttet til Guds Rige, har Ret til at blive døbt for dem, som er gaaede forud til Aandeverdenen, og saa snart som Evangeliets Lov er adlydt af deres Venner paa deres Vegne, har Herren sine administrerende Tjenere i Aandeverdenen til der at sætte dem fri."

„Denne Lære fremsætter i et klart Lys Guds Visdom og Naade, idet han har givet os en Ordinance til Frelse for de døde, idet Stedfortrædere døbes for dem, og deres Navne bliver nedskrevne i Himmelen, og de bliver dømte i Henhold til deres Gerninger, medens de levede her paa Jorden. Denne Lære lægges der megen Vægt paa i de hellige Skrifter. De Hellige, som forsømmer at gøre dette paa deres afdøde Slægtninges Vegne, udsætter deres egen Sjæls Frelse for Fare."

„Det er ikke alene nødvendigt, at I bliver døbte for eders døde Slægtninge og paarørende, men at I modtager og udfører alle de Ordinancer for dem, som I har modtaget for eder selv. Der vil blive 144,000 „Frelsere" paa Zions Bjerg, og sammen med dem en talløs Hær. O, jeg formaner eder til at skride frem; gaa frem og gør eders Kaldelse og Udvælgelse sikker!"

„Men hvorledes kunne de Sidste-Dages Hellige blive „Frelsere" paa Zions Bjerg? Ved, at de bygger Templer, hvori de danner Døbefonter og gaar frem og modtager alle Ordinancer, saasom Daabshandlinger, Bekræftelser, ordinancielle Tvætninger og Salvelser, samt Ordinationer og Beseglinger paa deres Hoveder paa deres døde Forfædres Vegne, og saaledes i Jesu Kristi Navn bringe Frelse til dem, saa at de kan komme frem i den første Opstandelse og blive ophøjede i Guds Herlighedsrige med dem, som har udført disse Ordinancer for dem; og heri bestaar *Lænken, der binder Fædrenes Hjerter til Børnenes, og Børnene til deres Fædre*, hvilket var Elias' Mission."

Profeten Elias Gerning bliver ogsaa omtalt i følgende Ord:

„Hvilket er det Embede, og hvad er den Gerning, som Profeten Elias (Elijah) skulde udføre? Hans Mission er en af de største og mest vigtige evangeliske Missioner. Emnet vedrørende de dødes Forløsning er et af de mest vigtige, som Gud har givet os Aabenbaringer angaaende. Han vilde sende Elias til at besegle Børnene til deres Fædre og Fædrene til deres Børn. Jeg ønsker, at I vil forstaa dette Emne, thi det er særdeles vigtigt; og hvis I vil modtage Lærdommen, saa er dette at være i Besiddelse af „Elias Aand", at vi udfører Ordinancer til de dødes Frelse og forbinder os selv med vore Fædre, som

er i Himlen, og besegler vore døde til at komme frem i den første Opstandelse. Vi ønsker at besegle de, som lever paa Jorden, til de, som dvæler i Himmelen, thi dette tilkendegiver Elias Aand og Kraft og Nøglerne til Jehovas Rige."

„De Hellige har Tid at spilde i Henseende til gennem Udførelsen af Ordinancer for de døde i deres Slægtlinje at bringe Frelse og Forløsning til dem, og i Henseende til at bære Vidnesbyrd til deres levende Slægtninge om Kristi Evangeliums frelsende Principper, saa at ogsaa de kan blive delagtiggjorte i Evangeliets Naadegaver og Velsignelser, før Herrens Straffedomme i Henhold til hans Ord skal gaa ud over Jorden og ramme de ugudelige." (Læs Mal. 4 : 5, 6.)

En meget vigtig Sag i Forbindelse med den Pligt, der paahviler os, at udføre Tempel-Ordinancer for de døde, er det, at vi er i Besiddelse af nøjagtige Datoangivelser og andre genealogiske Optegnelser vedrørende de døde. De Personer i vor Slægtlinje, som har det samme Navn, eller hvis Navne er lig hinanden, kan derved adskilles. Dette kan bedst ske ved den Fremgangsmaade, som er foreskrevet af Tempelautoriteterne. Den store Vigtighed, at de Hellige er i Besiddelse af slige nøjagtige genealogiske Optegnelser, er forklaret i det 128. Kapitel i Pagtens Bog, hvori det hedder: „Hvad I optegner paa Jorden, skal vorde optegnet i Himlen, og hvad I ikke optegner paa Jorden, skal ikke vorde optegnet i Himlen; thi ud af Bøgerne skulle eders døde vorde dømte." (8. Vers.) Ogsaa: „Og saadan, som eders Optegnelser paa Jorden ere, med Hensyn til eders døde, naar de ere rigtigt nedskrevne, saaledes ere ogsaa Optegnelserne i Himlen." (14. V.)

De Hellige skulde gøre sig selv bekendte med de trykte Instrukser, som er udgivne af Tempel-Autoriteterne vedrørende den rette Maade at udfærdige disse Optegnelser paa.

Utahs genealogiske Selskab har været organiseret af Kirkens første Præsidentskab i den Hensigt at assistere Kirkens Medlemmer til at erholde Underretning angaaende deres Forfædre og Slægtninge og faa de genealogiske Oplysninger, de indhenter, korrekt bogførte, saaledes at Tempelarbejdet kan blive udført for de afdøde.

Denne Forenings Kontorer og Bibliotek findes i Kirkens Kontorbygning 47 E. South Temple St., Salt Lake City.

Vi vil sluttelig citere følgende opmuntrende Ord:

„Brødre, lad os ikke undlade at virke for at erholde disse saa vigtige genealogiske Oplysninger. Gaa fremad og ikke tilbage! Tag Mod til eder, Brødre, og strid frem til Sejr! Lad eders Hjerter frydes, og værer overmaade glade! Lad Jorden udbryde i Sang! Lad de døde udbryde i Lovsange til Immanuels, den evige Konges Pris, han, vor Forløser, som havde tilrettelagt, før Verden var skabt, den Plan, som vilde sætte os i Stand til at løse de fangne ud af deres Fængsel; thi Fangerne skal gaa fri! Lad os derfor som en Kirke og et Folk, og som Sidste-Dages Hellige, fremsætte et Offer for Herren i Retfærdighed, og lad os fremlægge i hans hellige Tempel en Bog, som indeholder en Optegnelse om vore døde, som vil være fuldtud værdig til Antagelse!"

Kristi Ord til Sadducæerne vedrørende Ægteskabet.

Artikel af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Visse Sadducæer kom en Gang til Kristus med et Spørgsmaal, der vedrørte, hvorvidt Menneskene indgik ægteskabelige Forbindelser efter Opstandelsen. Det virkelige Punkt, som Sadducæerne ønskede, at Kristus skulde udtale sig angaaende, var tildels skjult, idet det var fremsat i en tilsløret Form. Hovedhensigten med det Spørgsmaal, de stillede, var rimeligvis at faa Lejlighed til at modsige selve Opstandelses-Læren, eftersom Sadducæer-Sekten benægtede, at Menneskene skulde opstaa fra de døde.

De angav et Tilfælde — formodentlig kun et tænkt — hvor en Kvinde i Henhold til den levitiske Lov havde været gift med syv Brødre, den ene efter den anden, efter deres dødelige Bortgang, eftersom de var døde uden at have efterladt sig nogen Børn. Efter at Sadducæerne havde fremsat deres Eksempel, fremførte de med Hensyn til Kvinden: „Hvem af disse syv skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen, thi de have alle haft hende?"

„Men Jesus svarede og sagde til dem: I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft. Thi i Opstandelsen tage de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle i Himmelen." (Math. 22 : 28—30.)

Hvorledes skal nu disse Kristi Ord forstaas?

Tre af Evangelisterne omtaler denne Begivenhed, og den mest udførlige Beretning vedrørende Kristi Svar er givet af Lukas i det 20. Kapitel, fra det 34—38. Vers.

Markus omtaler denne Begivenhed i det 12. Kapitel, hvor Kristi Svar er fremsat i det 24. og 25. Vers.

Fra Evangelisternes Beretninger, naar de bliver sammenlignede, fremgaar det, at skønt Mænd og Kvinder indgaar Ægteskab — dermed menende, at de forenes i Ægteskab gennem dertil bemyndigede civile Embedsmænd — at skønt dette er hæderligt og nødvendigt, saa vil dog saadanne, som Herren ved hin Lejlighed hentydede til, „denne Verdens Børn" (Luk. 20 : 34), i Opstandelsen under bedste Forhold kun blive tjenende Engle.

De sofistisk spørgende Sadducæer maa have følt Vægten af Kristi Irettesættelse, idet han sagde, at de ikke kendte Skrifterne, ej heller Guds Kraft, idet de roste sig af deres Lærdom og overlegne Forstand. Ikke desto mindre, den Irettesættelse, de modtog, var fortjent, thi havde de aabnet deres Hjerter og kendt den dybe aandelige Mening af Skriftens Ord, og havde de haft et ærligt Ønske om at forstaa de Ord, som Kristus talte til dem, og hvis Ord var og er lig hellige Skriftord af den højeste Vigtighed, da vilde de have været i Stand til at skelne mellem Ceremonier, der kun havde bindende Kraft for Menneskets Levetid, i Henhold til menneskelige Love og Forskrifter, og Ordinancer, som var udførte med guddommelig Autoritet, og i Overensstemmelse med Guds Anordninger, og som havde bindende Kraft baade for Tid og Evighed.

De hellige Ritualer, som henhører saa vel til Dødelighedens Verden som til Livet hinsides, maa blive administrerede her paa Jorden. Dette, om Menneskene retter sig efter Evangeliets Principper og modtager dets Ordinancer, eller de forkaster samme, bestemmer, hvad enten de bestaar den Prøve, de er satte paa her i Livet, eller ikke. Jorden blev beredt som et Opholdssted for Menneskene i den Hensigt. Med Hensyn til den Prøve, som Menneskene bliver stillede paa, læser vi i Bogen, kaldet „Den kostelige Perle": „Og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gøre alt, hvad som helst Herren, deres Gud, skal befale dem." (Side 66.)

Saaledes med Hensyn til Daaben, hvorved Menneskene indlemmes i Jesu Kristi Kirke og Guds Rige, er det nødvendigt, at denne Ordinance bliver administreret til Menneskene, medens de lever her i Verden som dødelige Mennesker. Vi læser ikke i de hellige Skrifter noget som helst Sted, at Menneskene ved Opstandelsen eller efter Opstandelsen skal blive døbte i Vand for de Synder, de har begaaet, medens de levede i Kødet som dødelige Mennesker. Det samme Forhold gør sig gældende med Hensyn til Ægteskabet.

Det er sandt, som tidligere har været fremført, at Gud i sin naadige Verdensstyrelse gør det muligt, at der gennem „Stedfortrædere" kan blive udført Daab for afdøde Slægtninge og Venner førend deres Opstandelse; men selve Daabshandlingen maa blive udført ved dødelige Mennesker, som, idet de allerede selv er blevne døbte, kan handle paa deres afdøde Slægts og Venners Vegne i Henhold til Herrens aabenbarede Bud og Befalinger. Saaledes ogsaa med Hensyn til den ægteskabelige Forening af de værdige døde, som har levet i lovligt og hæderligt Ægteskab i Henhold til verdslig Lov, kan disse blive beseglede som Ægtefolk for Evigheden gennem Stedfortrædere, i Henhold til det celestiale Ægteskabs Ordinance, hvorved formedelst Præstedømmets Beseglinger Familie-Forbindelserne kan vedvare i Evigheden, idet Beseglingerne har Kraft og Virkning og Ægteskabet har Gyldighed efter Opstandelsen fra de døde.

Familie-Forbindelserne var oprindelig bestemte til at have evig Varighed, og kun derved, at Menneskene har fortabt Rettigheden til eller forkastet det hellige Præstedømmes Administration, har Indgaaelsen af timelige Ægteskaber — Ægteskaber for dette Liv alene — blevet en nødvendig Anordning. Paulus udtrykker denne vigtige Sandhed, naar han siger: „Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand uden Kvinde i Herren." (1 Kor. 11 : 11.) Disse Ord gælder ikke alene med Hensyn til Ægteskab her i Dødelighedens Verden.

Det fulde Maal af Udvikling gennem Evigheden kan ikke erholdes uden gennem Vedvarigheden af Familie-Organisationen og Familielivet, og Familie-Forbindelsen maa være gjort her paa Jorden ved den evige Ægteskabspagt, eller, med andre Ord, den Ægteskabspagt, som gælder for Tid og Evighed, og som for de dødes vedkommende bliver bekræftet gennem Stedfortrædere, som tidligere nævnt. Hvis Mand og Kvinde kun har indgaaet Ægteskab i Henhold til de verdslige Love eller med andre Ord, kun ved verdslig Autoritet, og ikke har indgaaet i Ægteskab

gennem Præstedømmets Autoritet, saa vil de erfare, naar Opstandelsens Dag kommer, at de ikke er gifte og ikke kan blive gifte.

Vi læser i fjerde Nephis Bog, at efter at den opstandne Kristus havde besøgt Nephiterne paa det vestlige Kontinent, Amerika, de troende Nephiter indgik i helligt Ægteskab og erholdt specielle Velsignelser, hvilket antyder, at de blev viede af bemyndigede Mænd i Henhold til den højere og evige Ægteskabsorden. Vi læser:

„Og de toge tilægte og gave tilægte og bleve velsignede i Forhold til de mangfoldige Forjættelser, som Herren havde givet dem. (4. Nephis Bog 1 : 11.)

Med Hensyn til de, som kun har indgaaet Ægteskab for dette Liv, saa er Guds Ord med Hensyn til Ægteskabet i nøje Overensstemmelse med Kristi Ord til Sadducæerne fordum. Vi læser:

„Naar de derfor ere ude af Verden, da hverken gifte de sig eller bortgiftes, men ere som Engle i Himlen, hvilke Engle ere administrerende Tjenere til at betjene dem, som ere værdige en langt større, ja, en overmaade stor og evig Herlighed.“ (Pagt. Bog 132 : 16.)

Præstedømmets og Kirkens Medlemmers Pligter.

Idet jeg skriver disse Linjer, mindes jeg Apostelen Pauli Ord, naar han skriver til Menigheden i Korint: „Thi om I end havde ti Tusinde Tugtemestre i Kristus, have I dog ikke mange Fædre.“ (1. Kor. 4 : 15.)

Vi ønsker ikke paa nogen Maade at optræde som „de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre for Hjorden“, saavidt det er os muligt som svage Mennesker at gøre det. Ligesom Paulus og andre af Herrens Tjenere fordum finder vi det imidlertid nødvendigt nu og da under de Forhold, som raader, i al Venlighed at henlede Søskendes Opmærksomhed til enkelte af de Pligter, der kræves af os som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, der ifølge Herrens eget Ord er „den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, hvori Herren har Velbehag.“ (Pagt. Bog 1 : 30, 31.)

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er aldeles forskellig i Henseende til dens Organisation og Ordinancer fra alle andre Kirkesamfund, men alligevel er denne Kirke i fuldkommen Overensstemmelse med Kristi Kirke fordum, thi Kirken er fuldkommen organiseret i enhver Henseende, og Herren har ved Aabenbaring til Kirken befalet Kirkens Ældster at vaage over Menighedens Medlemmer. Herrens Ord til os lyder:

„Ihukommer, at Sjæle ere af stort Værd for Guds Aasyn; thi se, Herren, eders Forløser, led Døden i Kødet, og led Pinen for alle Mennesker, paa det at de alle maa omvende sig og komme til ham. Se, I have mit Evangelium fremlagt for eder, min Klippe, til eders Salighed.“ (Pagt. Bog 18 : 10, 11, 17.)

For at bevare disse kostbare Sjæle fra den Ondes snedige Snarer,

og for at bevare dem fra at gaa til Fordærvelse, har Herren ordnet sin Kirke saaledes, at alle dens Medlemmer, saa vel unge som gamle, saa vel Mænd som Kvinder, saa vel rige som fattige, kan blive besøgte i deres Hjem og blive paamindede om deres kirkelige Pligter, samt underviste i Henseende til Evangeliets frelsende Principper. Det er nødvendigt, at en slig Hyrdegerning bliver udført for at holde „Ulven“ væk fra „Faarene“, samt holde Jomfruerne (Medlemmerne) vaagne, at de ikke skal sove, naar Raabet skal lyde: „Se Brudgommen kommer; gaa ham imøde!“

Vi finder saaledes de forskellige kirkelige Embedsmænds Pligter meget nøje fremsatte paa forskellige Steder i Lærdommens og Pagtens Bog, og vi henviser Brødrene, der bærer en Grad af Præstedømmet, samt Medlemmerne, til samme. Blandt de Pligter, der paahviler det arbejdende Præstedømme, er følgende: „At besøge alle Medlemmers Huse, og formane Medlemmerne til at bede lydeligt og i Løndom, samt at opfylde alle deres huslige Pligter. At vaage over Menigheden bestandigt; at være hos Medlemmerne og styrke dem, og paase, at der ingen Udyd findes i Menigheden, ej heller Udestaaelser mellem nogen, ej heller Løgn, Bagvaskelse eller ond Tale, og paase, at Menigheden ofte møder tilsammen, og at alle Medlemmer gør deres Pligt.“ (Pagt. Bog 20 : 51—55.)

Det er i dette Øjemed, at Lærerne aflægger maanedlige Besøg i Medlemmernes Hjem, for senere at afgive Rapport om deres Besøg i Præstedømsmødet, der som Regel afholdes en Gang i Maaneden i Missionshuset. Om denne Orden bliver nøje overholdt, vil det bære velsignelsesrige Frugter for hele Menigheden. Ligesom Lærerne har deres Pligter at iagttage, saaledes har Medlemmerne ligeledes visse Pligter, der paahviler dem; thi Guds Hus er et Ordens Hus, og denne Orden gælder for alle, der har paataget sig Kristi Navn. Efter at en Person er optaget i Kirken ved Daab og er bleven bekræftet et Medlem af Kirken ved Haandspaalæggelse af Ældsterne, er vedkommende Medlem berettiget til at deltage i den hellige Nadver, til Ihukommelse om Jesus Kristus og hans Lidelse og Død for os. Det bør erindres, at Deltagelse i den hellige Nadver tilstedes kun Kirkens Medlemmer. Jesus sagde fordum til Nephiterne paa det amerikanske Kontinent: „Saaledes skulle I altid betjene dem, som omvende sig og blive døbte i mit Navn, og I skulle gøre det til Ihukommelse om mit Blod, som jeg har udgydt for eder, at I kunne vidne for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I altid ihukomme mig, skulle I have min Aand hos eder.“ (3. Nephi 18 : 11.)

For at være berettiget til at deltage i det hellige Sakrament lærer vi, „at Medlemmerne skulle ved Tale og gudelig Vandel og Fremgangsmaade vise for Menigheden og for Ældsterne, at de ere værdige dertil; at der hos dem findes Gerninger og Tro, i Overensstemmelse med de hellige Skrifter, og at de vandre i Hellighed for Herren.“ (Pagt. Bog. 20 : 69.)

Videre belæres hvert enkelt af Menighedens Medlemmer om at

elske Herren af deres ganske Hjerte, og deres Medmennesker som sig selv. Vi læser:

„Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af al din Styrke, Sjæl og Sind; og i Jesu Kristi Navn skal du tilbede ham. Du skal elske din Næste som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive Hor, ej heller slaa ihjel, eller gøre noget saadant. Du skal bringe Herren din Gud et Offer i Retfærdighed, nemlig et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og paa det, du mere fuldkomment maa kunne holde dig ubesmittet af Verden, skal du gaa til Bedehuset, og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er beskikket eder til Hvile fra eders Arbejde, til at tilegne den allerhøjeste eders Andagt. Ikke desmindre skulle eders højtidelige Løfter gøres i Retfærdighed hver Dag og til alle Tider." (Pagt. Bog 59 : 7—11.)

Pladsen tillader os ikke her at nævne de store og herlige Forjættelser, der er lovet dem, som iagttager og holder disse Herrens Bud.

Det er af stor Nødvendighed for saadanne Brødre, der er beskikkede til at undervise Menneskene angaaende Evangeliets Principper, at de selv er gjorte bekendt med Skriftens Indhold. Derfor hedder det ogsaa:

„Og atter, Ældsterne, Præsterne og Lærerne i denne Kirke skulle lære mit Evangeliums Grundsætninger, hvilke ere i Bibelen og Mormons Bog, i hvilke er Evangeliets Fylde. Og de skulle iagttage Pagterne og Kirkens Troesartikler og holde dem, og disse skulle være deres Lærdomme, eftersom de blive vejledede af Aanden. Og Aanden skal gives eder ved Troens Bøn, og dersom I ikke annamme Aanden, skulle I ikke undervise. (Pagt. Bog 42 : 12—14.)

For at vor Undervisning kan have den rette Indflydelse paa Menneskets Sind, er det af saare stor Betydning, at vi besidder Aandens Kraft og Vejledning. Derfor siger Paulus ogsaa:

„Ikke at vi er dygtige af os selv til at tænke noget som ud af os selv, men vor Dygtighed er af Gud, hvilken og gjorde os dygtige til at være den nye Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør." (2. Kor. 3 : 5—6.)

Naar vi derfor er kaldede til at administrere i den allerhøjestes Navn, bør det ske i dyb Alvor og i fuld Tro til Herren, at han i sin Naade kan antage vore Handlinger, som hans ufuldkomne Tjenere. Om nogen Ældste er kaldet til at udføre Salvelsens hellige Ordinance til de syge, lad det da ske i al Ydmyghed og i Tillid til Gud, at han vil oprejse den, som lider, dersom vedkommende ikke er bestemt til Døden. Lad vort Hjerte være rent og vore Hænder være rene, naar vi administrerer i Evangeliets hellige Ordinancer og benyt ikke overflødige Ord, „thi Guds Rige bestaar ikke i Ord, men i Kraft." Om Herren hører vore Bønner og velsigner dem, som vi administrerer Evangeliets hellige Ordinancer til, glem da ikke at give Gud al Ære, thi det er ene ham, der raader over alt og holder alle Velsignelser i sine Hænder.

Vi nedbeder hermed Herrens Fred og Velsignelse over de Brødre, der saa beredvilligt benytter deres Fritid til at besøge Kirkens Medlemmer i deres Hjem, i den Hensigt at trøste, formane og belære dem om det evige Livs Principper. Vi haaber, at Kirkens Medlemmer vil

modtage disse Mænd med al Imødekommenhed, thi de gaar Herrens Ærinde, og det Hus, den Familie og den Person, der retter sig efter deres Undervisning, vil ingenlunde miste sin Løn. Det samme gælder den kvindelige Hjælpeforenings prisværdige Arbejde iblandt Kirkens Medlemmer. Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne i Norge vil blive afholdte som følger:

I Kristiania ... den 5., 6. og 7. April.
„ Trondhjem .. den 12., 13. og 14. —
„ Bergen .... den 19., 20. og 21. —

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

En Tak fra Englands Konge.

Den danske Konge modtog den 31. Januar følgende Telegram fra Kong Georg af England:

„Da jeg erfarer, at „Repatriation Committee" for britiske Krigsfanger i Dag forlader Danmark, beder jeg Dig om at maatte benytte Lejligheden til at udtale over for Dig og det danske Folk den Taknemmelighed, jeg føler for alt, hvad der er blevet gjort for mine Landsmænd, som er blevet saa godt behandlet i Danmark. Idet jeg forsikrer Dig om, hvor meget vi i England værdsætter det Arbejde, der er udført af alle dem, der har medvirket til Fremme for denne Sag, er jeg overbevist om, at jeg gør mig til Talsmand for de Følelser, mit Folk nærer, naar jeg bringer Dig vor oprigtige Tak.

George R. I."

Kongen har derpaa afsendt følgende Svartelegram:

„Paa mine Landsmænds Vegne udtaler jeg vor hjertelige Tak for Dit venlige Telegram. Jeg kan forsikre Dig for, at vi kun har følt os glade ved at have haft de britiske hjemvendende Soldater som vore Gæster." Christian R."

Tankesprog.

Kristus kom ikke alene for at tale om et herligt, guddommeligt Lys, men han var selv dette Lys; han kom ikke alene for at fremsætte smukke Teorier angaaende Dyden, men var selv den personificerede Dyd. H. G. Taylor.

Et Navn lyser ud over alle historiske Navne, nemlig Jesu Kristi Navn.

Efteraarskonferencen i Bergen.

Mødet Lørdag den 12. Oktober, Kl. 8½ Aften.

Konferencepræsident John J. Plowman fra Kristiania var tilstede paa Missionspræsident Hans J. Christiansens Vegne. Konferencepræsident Oluf K. Karlsen ledede Mødet, der begyndte med Afsyngelse af Sangen Nr. 178. Bøn af Ældste A. Bjørndal. Sangen Nr. 17 blev dernæst sungen, hvorefter Konferencepræsident Karlsen bød Forsamlingen velkommen og talte om Glæden, de Hellige føler ved at komme sammen til Konferencerne, hvor Livets Ord forkyndes. Han var glad ved, at Præsident John J. Plowman kunde være tilstede ved Konferencen.

Ældste P. Totland omtalte sit Arbejde i Bergens Gren. Han var bestemt paa at holde ud og gøre sit bedste, idet han stolede paa Guds Bistand. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets livgivende Magt. Ældste A. Fosse afgav sit Vidnesbyrd og talte om sin Stillings Ansvar; han sagde, at om vi skulde føle os glade, hvor Gud havde sat os, maa det være magtpaaliggende for os at gøre Guds Vilje. Han ønskede at opfylde sine evangeliske Pligter og bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse til Jorden i Overensstemmelse med Profeternes Udtalelser. Forstanderen bemærkede, at da de Brødre, der skulde afgive Rapporter for de øvrige Grene i Konferencen, ikke var komne, maatte man søge at benytte Tiden saa godt som muligt. Han følte sig glad i Arbejdet med sine Raadgivere, og der havde hersket Enighed og Forstaaelse mellem dem; han troede, at de fleste af Søskende var pligtopfyldende, saa langt som de havde Forstaaelsen af deres Pligter, og enhver, der søgte at gøre deres bedste, vilde blive velsignede af Gud. Han ønskede personlig at gøre Guds Vilje, og han haabede paa sin himmelske Faders Bistand. Han formanede de Hellige til Trofasthed, saa at de kunde nyde Guds Fred. Til Afveksling blev Sangen Nr. 88 sungen. Præsident Plowman benyttede Resten af Tiden. Han haabede, at de, der var tilstede, maatte blive velsignede gennem, hvad de hørte ved Mødet. Han mindede Søskende om, at da de havde oprakt deres Hænder for at støtte de Mænd, der staar som Ledere i Kirken, maa vi erindre, at det er vor Pligt at være trofaste heri og ikke gøre det tungt for dem. Han mindede Søskende om at være forsigtige i deres Omtale af hinanden, da Guds Engle optegner baade Tanker, Ord og Gerninger. Om vi var mere forsigtige, vilde vi gaa fremad. Det bør erindres, at enhver, der indehaver en Stilling i Jesu Kristi Kirke, er kaldet af Gud og har ikke taget sig den Myndighed selv. Om vi i Ydmyghed bøjer os og villig gør, hvad vi bør, viser vi, at vi har Tillid til Gud og stoler paa hans Hjælp. Naar vi annammer Evangeliet, paatager vi os Pligter, der bør overholdes. Han opmuntrede Søskende til at yde deres Tiendeofringer. Han mindede om, at naar vi arbejder i Enighed, vil vi vokse, og vort Liv bliver i Harmoni med Gud vor himmelske Faders Vilje. Han mindede fremdeles om, at al Partiskhed bør være udelukket fra de Sidste Dages Helliges Rækker. Han nedbad sluttelig Guds Velsignelse over Konferencens Møder. Mødet sluttedes med Sangen Nr. 114 og Taksigelse af Ældste Anton Birkeland fra Haugesunds Gren.

Søndagsskolekonferencen.

Søndagsskolens Konferencemøde begyndte Søndag Morgen Kl. 10,30. Tilstede paa Forhøjningen var foruden Præsident John J. Plowman Konferencepræsidenten over Bergens Gren, Oluf K. Karlsen, og andre af Eldsterne; Forstanderen for Stavanger Gren og to Eldster; Forstanderen for Haugesunds Gren og tre Eldster. Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen Nr. 148 og Bøn af Forstander Johan Nygaard og fortsattes med Sangen Nr. 171. Forstanderen bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Tiden benyttedes af Bestyrerne for de forskellige Grenes Søndagsskoler til at aflægge Rapporter. Det fremgik af disse, at Tilstanden var god, naar man tager Hensyn til de vanskelige Tider. Til Afveksling blev Sangen Nr. 149 sungen, hvorefter Programmet udførtes, bestaaende af Fremsigelse af Skriftsteder, Sang og Prolog, forfattet for Anledningen, Spørgsmaal og Svar, samt et kort Overblik over den theologiske Klasses Studium de sidste 6 Maaneder. Til Afveksling blev Sangen Nr. 152 sungen. Det blev derpaa foreslaaet og assisteret at opholde de forskellige Grenes Søndagsskoler i Bergens Konference i vor Tro og Bønner. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Præsident John J. Plowman talte derpaa og opmuntrede baade Lærerinder og Børn til fortsat Arbejde. Maaske de, der arbejdede i Søndagsskolen, kunde synes, at de saa kun smaa Frugter af deres Arbejde, men de kunde stole paa, at Tiden vilde komme, da Børnenes Tanker vilde gaa tilbage til, hvad de havde lært i Søndagsskolen vedrørende Evangeliets Principper. Han bad dem ikke at blive trætte, thi Lønnen vil engang komme. Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige er en fuldt rustet Institution i alle Henseender, og alle dens Organisationer er dannede i fuldkommen Overensstemmelse med Guds Ord. Præsidenten var glad ved Børnene. Kristus sagde til de voksne, da han var paa Jorden, at „uden de bleve som Børn, kunde de ingenlunde indkomme i Himmeriges Rige“. Han formanede Tilhørerne til at adlyde Guds Bud og Befalinger, og Guds Velsignelser vilde da følge dem. Derpaa blev Søster Henny Jacobsens Barn velsignet. Sangen Nr. 166 blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Eldste Anton Birkeland.

Eftermiddagsmødet Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 6 og Bøn af Eldste Erikson fra Stavanger Gren. Sangen Nr. 3 blev sungen. Forstanderne for de forskellige Grene i Konferencen afgav derpaa deres Rapporter, hvoraf det fremgik, at Tilstanden var god og Værket i Fremgang, hvilket var meget glædeligt, eftersom ingen Zions-Eldster virker i Konferencen.

Præsident John J. Plowman foreslog derpaa Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, saaledes som de blev foreslaaede i Salt Lake City ved sidste Generalkonference dersteds. Ligesaa foresloges Præsidenten for den europæiske Mission, George F. Richards, samt Præsidenten for den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Fremdeles Translatøren til „Skandinaviens Stjerne“ samt Missionssekretæren.

Dernæst blev Ældste Oluf K. Karlsen foreslaaet som Præsident for Bergens Konference, med Søster Clara Hjørnevik som Sekretær. Ældste Oluf K. Karlsen blev tillige foreslaaet som Forstander for Bergens Gren. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Konferencepræsident Karlsen foreslog derpaa de forskellige Grensforstandere med deres Raadgivere til Opholdelse i deres respektive Stillinger, hvilke Forslag enstemmigt vedtoges. Ældste Karl Olsen fra Stavanger bar sit Vidnesbyrd om, at Kristi sande Evangelium var gengivet til Jorden, og om Forskellen mellem de Sidste-Dages Helliges Lære og de øvrige Religionssamfunds Lærdomme. Præsident Oluf K. Karlsen takkede de tilstedeværende for udvist Opmærksomhed.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 16 og Taksigelse af Ældste P. Totland.

Aftenmødet Kl. 8.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen Nr. 12 og Bøn af Ældste Martin Birkeland. Sangen Nr. 35 blev derefter sungen. Konferencepræsidenten var den første Taler. Han omtalte udførlig Troens Princip og fremførte Eksempler paa, hvorledes Herrens Tjenere i fordums Tid udførte mægtige Gerninger formedelst Troens Princip, ligesom Profeten Joseph Smith i disse sidste Dage paa Grund af sin Tro kunde benyttes af Herren til at genoprette hans Kirke paa Jorden. Ligeledes var de Hellige nu samlede til Konferencen, fordi de havde fattet Tro og Tillid til det, Profeten Joseph Smith forkyndte. Han haabede, at de, der var tilstede ved Mødet og fik høre Evangeliet, maattet faa Forstaaelse af, at Vidnesbyrdene, der var baarne, var Sandhed, og da vilde Mødet ikke være forgæves. Til Afveksling sang en Kvartet Salmen: „Nu Israels Genløser."

Præsident John J. Plowman talte derpaa. Han sagde, at han haabede, at alle de fremmede, som var tilstede, var komne med det Formaal for Øje at faa Klarhed over, om de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed, og ikke for at kritisere. Han oplæste nogle opmuntrende Ord fra Missionspræsident Hans J. Christiansen. Missionspræsidenten beklagede i Brevet, at han paa Grund af Forholdenes Natur ikke kunde være tilstede ved Konferencen. Præsident Plowman formanede de Hellige til at bistaa dem, der var satte til at staa som Ledere indenfor de forskellige kirkelige Organisationer, erindrende, at de var beskikkede af Herren. Vi skulde i det hele taget bestræbe os for at handle i Overensstemmelse med Evangeliets Lærdomme og dets Krav til os.

Det gjaldt for de Hellige om at klynge sig nær til Herren, og de maatte være forberedte paa lejlighedsvis at taale Haan og Spot, ja maaske Forfølgelse. Den Modstand, vi møder, resulterer ofte i, at de oprigtige undersøger vore Lærdomme og kommer til en Erkendelse af, at vi forkynder Kristi sande Evangeliums Lærdomme.

Det var underligt at tænke tilbage til den Tid, da Profeten Joseph Smith samt hans Raadgivere og de øvrige Apostle i denne Husholdning blev kaldte til at frembringe Herrens Værk. Disse Mænd var

besjælede af en urokkelig Overbevisning om, at Herren var med dem, og at deres Administration var anerkendt af ham. Herren hjalp dem, saa de kunde opofre sig og drage ud og forkynde, at Herren havde talet paany, og paa Grund heraf er Evangeliets Værk sammenlignelsesvis rullet ud over Jorden, og det vil fremdeles udbredes, indtil Herren kommer. Hans Tjenere gaar ud blandt Nationerne, som Herren har befalet dem, i den Hensigt at belære Menneskene om Evangeliets sande Principper og døbe de angergivne til deres Synders Forladelse, og med det melkisedekske Præstedømmes Fuldmagt besegle paa deres Hoveder den Helligaand, der vil inspirere dem og lede dem ind i al Sandhed. Den Kirke, de Sidste-Dages Hellige tilhører, er ikke oprettet af Mennesker, men er Jesu Kristi sande Kirke, der har Rettighed til at handle i hans Navn. Præsident Plowman nedbad sluttelig Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 193 og Taksigelse af Ældste Arthur Bjørndal.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 32 og Bøn af Ældste A. Bjørndal. Derefter blev Sangen Nr. 39 sungen. Konferencepræsidenten bød Forsamlingen velkommen. Han omtalte med nogle Ord den store Betydning, som de kirkelige Møder havde. Han omtalte ligeledes, at Kristi sande Evangelium ikke var en Handelsvare, men at, ligesom vi modtog Evangeliets Ord og Evangeliets Ordinancer for intet, saaledes skulde vi ogsaa administrere Evangeliet for intet.

Ældste P. Totland gav Rapport vedrørende Sangkoret. De unge Mænd og Kvinders Foreningers Præsidenter afgav derpaa deres Rapporter, ligesaa den kvindelige Hjælpeforenings Præsidentinde, Søster Sine Gundersen. Konferencepræsidenten sagde, at der var nogle Forandringer, der maatte foretages, og han anbefalede Søskende at stemme for samme, naar de foretoges. Søster Betzy Holgersen løstes som Kasserer i den kvindelige Hjælpeforening, Ældste P. Totland som Præsident for Sangkoret, samt de øvrige af Bestyrelsen; Broder Magnus Mathisen som anden Raadgiver i de unge Mænds Forening. Samtlige Søskende løstes med Tak for vel udført Arbejde. Det foresloges at indsætte Søster Petra Salomonsen som Kasserer i den kvindelige Hjælpeforening samt Søster Astrid Berentsen som assisterende Sekretær. Det foresloges fremdeles at indsætte som Dirigent for Sangkoret Ældste Johan Sætrum; som Organist Alette Bjørndal; som Sekretær og Kasserer Søster Ragnhild Kling. Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne. Det foresloges fremdeles at opholde i deres respektive Stillinger: Søster Rachel O. Moe, Skriver for Bergens Gren, Distriktslærerne, Præsidentskabet for den kvindelige Hjælpeforening, og for de unge Mænds og Kvinders Forening, Sangforeningens Bestyrelse og Medlemmer, samt Lærerne i den kvindelige Hjælpeforening.

Der modtoges et Telegram med Hilsen fra Missionspræsidenten, hvilket var en stor Glæde for Menigheden. Til Afveksling blev Sangen Nr. 47 afsungen.

Præsident John F. Plowman talte dernæst. Han nævnte tre Ord i Præsidentens Telegram, nemlig de tre Ord: Ydmyghed, Enighed og Lydighed. Hvis Grenens Medlemmer alle vilde rette sig efter de tre Ord, vilde de gøre store Fremskridt i de kommende seks Maaneder. Præsident Plowman gav Raad og Formaninger i flere Retninger. Han pegede paa Nytten af, at de unge, som havde Sangstemme, sluttede sig til Sangkoret, men de skulde ikke blot komme til Øvelserne, men maatte ogsaa lade sig høre paa Møderne. Dette vilde være af stor Værdi for Kirkens Fremvækst, og Guds Velsignelse vilde følge dem. Sangen drager ofte flere til Møderne, end vor Prædiken gør. Han omtalte den store Glæde, det giver Sindet, at være med til at hjælpe dem, der trænger. Han gav fremdeles Raad og Vink baade til Lærerne og Søskende. Han bad, at Guds Velsignelse maatte hvile over Kirkens Medlemmer i Bergens Konference.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 151 og Taksigelse af Præsident Oluf K. Karlsen.

Festmødet Tirsdag Aften den 15. Oktober.

Tirsdag Aften afholdtes en vellykket Festlighed, men grundet paa Rationeringen maatte enhver tage Smørrebrød med, medens man fik Chokolade i Lokalet. Et godt Program udførtes, og den bedste Stemning herskede ved Festmødet. Flere af de besøgende Søskende var tilstede ved Festen.

Torsdag Aften var der en god Børnefest med Program og Bespisning.

Rachel O. Moe, Grens-Skriver.

Dødsfald.

Broder Mads Nielsen, født den 23. Oktober 1851 i Randers og døbt den 6 Decbr. 1914, afgik ved Døden i Attrup pr. Ryomgaard den 30. Jan. 1919 og blev begravet fra Attrup Kirke den 6. Febr. 1919.

— Ældste Kasper Peter Poulsen, født den 15. April 1862 i Agersborg, Hjørring Amt, og døbt den 11. Septbr. 1898, afgik ved Døden i Aarhus den 25. Decbr. 1918. Han blev begravet fra Aarhus nordre Kirkegaards Kapel den 29. Decbr. Her holdt Konferencepræsident F. F. Samuelsen i Kapellet en opbyggende Tale og fremholdt Evangeliets Trøst for de Efterladte.

— Søster Johanne Kirstine Petersen, født den 3. November 1890 i Øster Brønderslev, døbt den 6. April 1913, afgik ved Døden i Kristrup ved Randers den 25. December og blev begravet sammen med sin afdøde lille Datter paa Kristrup Kirkegaard den 29. Decbr.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.

Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).